

Coachen zonder handje

In onze krant en haar concurrent voor de selectieve lezer was het donderdag een Belga-berichtje waard en in de kranten met een uitgebreid sportkatern stond het ergens achterin na voetbal en koers: Oostende is kampioen in het basketbal, voor de zesde keer op rij wat een record is in België. Het is lastig wennen aan zoveel miskenning van de tweede moeilijkste sport die de mens ooit heeft uitgevonden (na ijshockey).

Maar goed dus, Oostende en niet Brussels. Bulldozer Gillet en niet de mishandelde Loubry. Gjergja en niet Crèvecoeur. Van coach Dario Gjergja zag ik in wedstrijd twee iets vreemds. Normaal is hij niet normaal en is hij ook nooit de gezelligste mens, al is hij wel eens betrappt op een lachje, ooit. Maar in een cruciale fase van de eerste gewonnen uitwedstrijd in Brussel – een nagelbijter – liet hij de televisie toe om in de laatste minuut in de laatste timeout zijn tactisch bord te filmen en zijn uitleg live uit te zenden.

Eender wie met een minimum aan tactische basketbalachtergrond zal hebben gezien waar hij naartoe wilde. Die aangereikte oplossing kwam er niet helemaal uit en ze was ook weer niet bepaald hersenchirurgie, maar Gjergja had verschillende opties en dat hij überhaupt toeliet dat de tv live zijn tactische keuze in beeld bracht, is niet minder dan wonderbaarlijk. Al zou het in zijn geval ook kunnen dat hij zo gefixeerd was op zijn coaching dat hij nooit

heeft gemerkt dat de tv meeluisterde en meekeek op zijn bord. Vooral dat laatste.

Zet daar eens voetbal tegenover. Trainingen die tien minuten open zijn en dichtgaan van zodra twee spelers buiten de opwarming om naar elkaar moeten passen. Je weet maar nooit dat de tegenstander daaruit de loop- en passlijn zou kunnen afleiden en waar sta je dan als coach? Extra controle op spionnen in de bomen en achter de hekkens als standaardsituaties worden ingeoeffend. Afvegen van tactische borden in de kleedkamer, vernietigen van gekopieerde instructies.

Het laatste trucje, zeg maar obsessie, is coaching-advies met de hand voor de mond. Zinédine Zidane deed het ook en geen mens die weet wat die tactisch te verbergen heeft. Zelfs spelers die je doorgaans niet van heel hoogdravende teksten kan verdenken, houden nu hun hand voor de mond. Buffon zag je het nog doen na de verloren finale van de Champions League terwijl hij met een

medespeler over het veld struinde, verlaten door het geluk. Misschien beschuldigde hij wel zijn coach van onkunde en wilde hij niet dat liplezers meekeken. Stel je voor.

In het basketbal trekken ze zich daar niet al te veel van aan. Gesloten tactische trainingen bestaan er wel al langer. In hun *training center* in Deerfield gingen bij de Bulls de gordijnen automatisch open aan het eind van elke training, soms iets te vroeg naar de zin van Phil

Jackson waarna hij ze eigenhandig per afstandsbediening weer liet sluiten. Maar de coaching gebeurt er open en bloot. Meer zelfs, de laatste jaren worden coaches gemiked (voorzien van een microotje) en wordt hun geschreeuw gebruikt om een itempje samen te stellen dat Sounds of the Game heet.

Maar nu is er iets nieuws. Was er iets nieuws, want gisteravond kon je als Ketnetkijker van de cruciale World League-volleybalinterland België-Canada je commentaar kiezen. Enerzijds had je Marc Willems, vaste volleybalman voor de VRT, maar je kon ook opteren voor de livestream met de stem van bondscoach Vital Heynen. Tactische aanwijzingen aan spelverdeler en aanvallers, richtlijnen voor de service, blokopties, alles heeft het microotje op het shirt van Heynen doorgegeven.

In een hypertactische sjablonensport als volleybal is dat ongezien. In honkbal en de NFL, ook een aaneenschakeling van standaardsituaties net als volleybal, wordt gewerkt met geheime signalen om toch maar geen info vrij te geven. Het is ook opmerkelijk omdat Heynen een wereldtopper is in zijn vak, en na een passage op de Olympische Spelen in 2012 (vijfde) en het WK 2014 (derde) als bondscoach van Duitsland terug in België aan het werk is. Hij staat bekend om zijn energieke coaching en is een zelfverklaarde ADHD'er, iets

waar hij graag voor uitkomt. Het spektakel was dus verzekerd.

Het is te hopen dat de Red Dragons zich vandaag en morgen tegen Italië en Frankrijk kunnen plaatsen voor de Final 6 en het is vooral te hopen dat het niet op een achterafplekje in de krant terecht komt zoals alle vorige uitslagen. Sommige sporten verdienen echt beter dan bij het krulbollen te worden neergezet.

Een obsessie in voetbal is coaching met de hand voor de mond. Zidane deed het en geen mens die weet wat die tactisch te verbergen heeft. In het basketbal trekken ze zich daar niet veel van aan

► Oostende-coach Dario Gjergja geeft richtlijnen tijdens de basketfinale, vorige woensdag.

© BELGA